

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt II. De nonnullis quibus proficientes isti tenentur, imperfectionibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

hoc est, contemplationem) sicut buccellas. Quinquam huiusmodi contemplationis obicitur buccellæ nequaquam adeo sint intentæ, sicuti horribilis illa contemplationis nox, de qua sumus aucturi, inquam consulto conijcit Deus animam ut eam ad diuinam deducat vnionem.

Hæc igitur suauitas gustusque interior (quem assuuentius faciliusque in suo spiritu reperire & experiri diximus proficientes istos) multo copiosius illis comunicatur, quam antea, qui etiam inde magis in sensum, quam ante sensibilem istam purgationem consueuerat, redundat. Cum enim sensus purior iam sit & defæciator, multo facilius valet suo modo, spiritus suauitates degustare. Et quoniam sensitua hæc animæ portio est tandem infirma, & fortium spiritus rerum incapax, hioc est, quod huiusmodi proficientes, propter communicationem istam spirituales quæ sensitivæ parti fit, multas in ea imbecillitates, dampna, stomachique debilitates patiantur, & consequenter etiam spiritus laborem. Ut enim Sapiens ait.

Sap. 9. 25.

Corpus quod corrumpitur, aggrauat animam. Inde etiam prouenit, communicationes istorum, nec esse posse admodum validas, nec valde intensas, nec denique multum spirituales, cuiusmodi ad Diuinam cum Deo vnionem requiruntur, idque ob sensualitatis, quæ illarum etiam fit particeps, infirmitatem corruptionemque.

Atque hinc originem sumunt raptus & extales ossumque diuisiones, quæ tunc semper eueniunt, cum communicationes non purè sunt spirituales (hoc est,) non soli spiritui factæ, cuiusmodi sunt perfectorum, iam secunda spiritus nocte repurgatorum, in quibus cessant, iâ raptus isti corporisque tormenta, qui iam spiritus libertate absque sensus obnubilatione alienationeque perfruuntur. Vt verò ma-

Imperfectioris stans raptus etc.

nifestè constet, quam necessarium sit huiusmodi proficientibus noctem istam spiritus ingredi nonnullas hoc loco imperfectiones periculaque quibus tenentur adnotabimus.

CAPVT II.

De nonnullis quibus proficientes isti tenentur, imperfectionibus.

DVos imperfectionum modos habet isti proficientes, quædam habituales sunt, quædam verò actuales. Habituales sunt, affectus habitualesque imperfecti, quæ radicem iustar, in spiritu adhuc remanent, quo sensus purgatio pertingere nequit. Inter purgationes enim istas idem discrimen repetitur, quod inter refectionem rami vel radicis euulsionem, vel certe inter recentis maculæ, vel iam inueteratæ admodum ac tenaciter inherens abolitionem. Quemadmodum enim monuimus, sensus purgatio, ianua dumtaxat est, principiumque contemplationis illius quæ est spiritus, portusque ad sensum spiritui accommodandum, quam ad viuendum Deo spiritum deseruit. Remanent tamen nihilo secius in spiritu veteris hominis maculæ, quamuis illi aliter esse videatur, nec eas agnoscat, que nisi smigmate fortique purgationis noctis huius inuio eluantur, nequibit spiritus ad diuinæ vnionis puritatem peruenire.

Hebetudinem quoque mentis radice temque naturalem quam quilibet homo per originale peccatum incurrit, nec non distractionem, & extrouersionem spiritus, homines isti patiuntur: quam illo sterri, clarificari, recolligique penitus, ac noctis illius angustijs, expedit. Habitualibus imperfectionibus istis, vniuersi qui proficientium

cientiam status limites, non transierunt, obnoxii sunt: quæ cum perfecto vnionis per amorem cum Deo statu consistere nequeunt.

In actuales porrò imperfectiones, non omnes eodem labuntur modo: quidam tamen cū ista spiritualia bona adeo extrinsecus habeant, adeoque sint sensibus in promptu, & obuia, in nonnulla labuntur inconuenientia, periculaque, de quibus à principio sumus locuti. Cum præsertim ipsi, tam assilenter tantas sensus spiritusque communicationes & apprehensiones reperiunt, in quibus crebro imaginarias spiritualesque visiones conspiciunt; (cuncta siquidem hæc cum alijs dulcibus sentimentis multis in hoc statu eueniunt; quibus etiam in rebus dæmon, propriaque phantasia sæpissimè animæ insidias struunt & illudunt.) Cum enim cum tanta suauitate soleat dæmon diuinas apprehensiones vel sentimenta animæ suggerere, & imprimere, facillimè illam reddit stupidam, & fallit, dum ipsa non habet cautelam ad sese resignandum, fortiterque vniuersis istis visionibus & sentimentis repugnandum. Hoc enim loco facit huiusmodi homines dæmon multas visiones vanas, Prophetialesque falsas credere, facitque eos præsumere & arbitrari, Deum sanctosque secum colloquia miscere; crebro tamen propria phantasia fidei adhibent. Hic etiam solent eos dæmon superbia præsumptioneque replere, vnde & vanitate arrogantiaque; illi cū permittunt se in exterioribus actionibus quæ sanctitatis speciem præferunt, cuiusmodi sunt raptus aliaque apparatus videri. Fiunt etiam audaces, parumque cum Deo verecundi, sancti timorem, qui clavis est custodique omnium virtutum amittendo; adeoque multiplicibus falsitatibus ac deceptionibus solent nonnulli istorum irrecitari, & tantopere in illis indu-

rati & veterascere, vt eorum ad purum virtutis iter verumque spiritum reductio & regressus sit vehementer dubius & incertus. In quas calamitates miseriasque idcirco prolabantur, quia cum in via spirituali progressum facere inciperent, nimia cum securitate, apprehensionibus sentimentisque spiritualibus, inhiarunt ac adhæserunt.

Tot tantaque de imperfectionibus istorum, & quare magis sint alijs incurabiles, eò quod eas magis spirituales reputent prioribus, dicenda superessent; vt ab hac tractatione supersedere statuerim. Illud duntaxat vt necessitatem spiritualis notitias (quæ est purgatio illius qui ad vltiora transiturus est) fundatè demonstrarem, assero, nullum istorum proficientium, quantumuis sese strenuè gesserit reperiri, qui ad minus non multis huiusmodi naturalibus affectibus imperfectisque habitibus scateat, quos necessario prius purificandos asseruimus, quam ad diuinam transeat vnionem. Et præterea memoria retinendum est illud, quod superius docuimus, nimirum quod quoniam inferior hominis portio adhuc particeps est spiritualium istarum communicationum, non posse eas adeo esse intensas, puras, & fortes, quemadmodum ad præfatam requiruntur vnionem, quamobrem vt ad illam perueniat anima, expedit ei secundam spiritus noctem ingredi, in qua sensu ac spiritu ab omnibus apprehensionibus delectationibusque istis perfecte denudato; facient illam in obscura puraque fide incedere, quæ proprium adæquatumque medium est, per quod anima vnitur Deo, iuxta id quod per Oseam dicitur, *Sponsabo te mihi* (hoc est, vniam te mihi) *in fide.*

Osee 2.
n. 20.

FF

CA-

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
120